

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ

Α. Δ. Μωραϊτίδης

Το αντιφάρμακον της ναυτίας

Χαρακτήρ εις σκηνήν μίαν

Ημερολόγιον Οικογενειακόν (Περρή – Βαμπά), Αθήνα (1878), σ. 54-57.

ΤΟ ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟΝ ΤΗΣ ΝΑΥΤΙΑΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΕΙΣ ΣΚΙΝΗΝ ΜΙΑΝ.

Πρόσωπα. — ΝΙΚΟΛΑΟΣ καὶ ΑΙΜΙΛΙΑ.

Αγθουσα κομψότατα διεσκευασμένη. Ὠραῖα πρωΐα τοῦ Σεπτεμβρίου. Ἡ Αἰμιλία πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἐκτελεῖ ἄσμα τι ἐκ τῆς Dinora. Εἰσέρχεται ὁ Νικόλαος φορῶν ὀδοιπορικὴν ἐνδυμασίαν καὶ ἴσταται ἐπὶ στιγμᾶς τινας πρὸ τῆς θύρας ἀκροῶμενος τῆς θαυμασίας μουσικῆς τοῦ Μάγερβεργ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ, (χαιρετίζων ἐδαφιαίως). Κυρία μου! . . .

ΑΙΜΙΛΙΑ, (ἐπιστραφεῖσα μετὰ ψυχρότητος). Κύριε! . . .

ΝΙΚ. Σᾶς διακόπτω τὸ ἄσμα. Σᾶς ζητῶ μυρίας συγγνώμας. Ἐφθάσατε βλέπω πρὸ ἐμοῦ. Ἐγὼ ἔμεινα δύο ἡμέρας εἰς Ναύπλιον.

ΑΙΜ. Εἶχατε ἐργασίας, φαίνεται. (κατ' ἰδίαν). Ποῖος νὰ ἦνε. Δὲν τὸν εἶδα ποτέ μου.

ΝΙΚ. Σεῖς φαίνεται θὰ ἤλθατε κατ' εὐθείαν. Εἰς τὸ Ναύπλιον σᾶς ἔχασα. Καὶ νὰ ἤξεύρατε πόσον ὑπέφερα . . .

ΑΙΜ. Ἐκρουολογήσατε; . . . Λυποῦμαι. Ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε . . . ποῖος εἶσθε;

ΝΙΚ. (ἀνατιναχθεὶς). Ποῖος εἶμαι; Ἐλα δά, κυρία Αἰμιλία, μὲ ἐλησμονήσατε; Τόσον ταχέως; Τί πρᾶγμα εἶσθε σεῖς αἱ γυναῖκες! Μοῦ τὸ ἔλεγαν καὶ δὲν τὸ ἐπίστευα, ἀλλὰ τώρα τὸ ἀκούω καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ . . . πάλιν δὲν τὸ πιστεύω. Διότι μοῦ φαίνεται ἄσχημον πρᾶγμα νὰ λησμονῇ ἡ γυναῖκα. Γυνὴ λησμονοῦσα εἶνε ῥαπτικὴ μηχανὴ καὶ τίποτε ἄλλο.

ΑΙΜ. Ἀλλὰ δὲν σᾶς ἐννοῶ κύριε . . .

ΝΙΚ. (ἀνατιναχθεὶς). Δὲν μὲ ἐννοεῖτε; Ἀληθινά; (κατ' ἰδίαν). Προσποιεῖται φαίνεται, διὰ νὰ μὲ . . . τίς οἶδεν! . . . Αὐτὰ αἱ γυναῖκες εἶνε μυστήρια. Λοιπὸν δὲν μὲ εἶπατε, κυρία Αἰμιλία . . . Ἐνθυμεῖσθε τὸ ταξειδί ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Ναύπλιον; . . .

ΑΙΜ. Ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Ναύπλιον;

ΝΙΚ. Δὲν ἐνθυμεῖσθε οὔτε αὐτό; Περιέργον. Λοιπὸν ἔχω καὶ ἄλλους συντρόφους. Ἄς εἶνε. Τὸ ταξειδίον δὲν ἐνθυμεῖσθε; Δὲν ἐνθυμεῖσθε ὅταν ἐζαλίσθητε. .

ΑΙΜ. Σὰς βεβαιῶ δὲν τὸ ἐνθυμουμαι.

ΝΙΚ. Ἐχετε δίκαιον. Αὐτὸ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἐνθυμείσθε διότι εἶχατε ζαλισθῆ ἀληθῶς.

ΑΙΜ. Ἐγὼ ἐζάλισθην; Εἰς τὸ ταξειδι; Ἐγὼ ἦτις ὑπερηφανεύομαι διὰ τὴν εὐθυμίαν ἣν ἔχω ὅταν ταξειδεύω; Τί λέγετε; Δὲν σὰς καταλαμβάνω, τὸ ἐννοεῖτε;

ΝΙΚ. Τὸ ἐννοῶ. Θὰ ἔλθω ἀμέσως εἰς τὸ προκείμενον διὰ νὰ μὲ καταλάβετε (κάθητε). Καθήσατε κυρία, διότι θὰ σὰς διηγηθῶ ἐν παραμύθιον.

ΑΙΜ. Ἀλλὰ κύριε, μὲ συγχωρεῖτε. Εἶπατέ με συντόμως τί θέλετε. Εὐρίσκεσθε εἰς ξένην οἰκίαν, αὐτὸ τὸ θάρρος σας δὲν τὸ ἐννοῶ. Τί παραμύθιον θὰ μοῦ εἰπῆτε, ἀφοῦ πρώτην φοράν σὰς βλέπω.

ΝΙΚ. Διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω ἴσα ἴσα ὅτι ἐγὼ δὲν σὰς βλέπω πρώτην φοράν. Μὲ τὸν τρόπον σας αὐτὸν κυρία μου, μὲ φέρετε εἰς δυσάρεστον θέσιν. Μοῦ ἔρχεται νὰ τρελλαθῶ. Τί εἶνε αὐτά; Δηλαδή θέλετε νὰ μὲ δοκιμάσετε, ὡς τὸν χρυσὸν ἐν τῷ πυρὶ, καὶ δι' αὐτὸ λοιπὸν μοῦ ἀνάπτετε τόσην πυρκαϊάν; Καθήσατε...

ΑΙΜ. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι. Εἶπατέ μοι ποῖος εἶσθε;

ΝΙΚ. Μὰ κυρία μου, αὐτὸ προσπαθῶ τόσην ὥραν. Σὰς ἀπαριθμῶ ἐν πρὸς ἐν τὰ χαρακτηριστικά μου ἵνα ἐπὶ τέλους μάθετε ποῖος εἶμαι. Ἐν συντομίᾳ θὰ σὰς τὰ εἰπῶ ὅλα. Δὲν ἐταξειδεύσαμεν προχθὲς ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Ναύπλιον; Δὲν ἐγνωρίστημεν ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ διὰ τοῦ Musset ὃν ἔφερον μετ' ἐμοῦ καὶ ὃν σοὶ ἐδάνεισα, καὶ δὲν ἠγαπήθημεν ἀμοιβαίως τόσον ταχέως, ὡς νὰ τὰ εἶχαμεν ὅλα προετοιμάσει καὶ μόνον μᾶς ἔλειπε τὸ ἀτμόπλοιον; Δὲν σὰς εἶπα ὅτι σὰς ἀγαπῶ καὶ δὲν μοῦ εἶπετε ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε καθ' ἣν στιγμήν τὸ ἀτμόπλοιον ἔρριπτε τὴν ἀγκυράν του ἐν τῷ λιμένι Ναυπλίου; Δὲν τὰ ἐνθυμείσθε ὅλα αὐτά; Εἶνε τόσον ὀλίγα. . . Δηλαδή πολλά εἶνε, ἀλλὰ ἔγειναν τόσον ὀγλήγορα ὡς νὰ ἦσαν ὀλίγα.

ΑΙΜ. (γελῶσα). Ἄ εἶσθε λοιπὸν ὁ κ. Νικόλαος. . . Πῶς; Ἐξέχασα τὸ ἐπίθετόν σας, ὁ κ. Νικόλαος. . .

ΝΙΚ. Νικολάου, κυρία μου. Νικόλαος Νικολάου. Καὶ ὅμως ἔχω τόσον εὐκόλον ὄνομα.

ΑΙΜ. Ἡξεύρετε, τὰ εὐκόλα λησμονοῦνται εὐκολώτερα.

ΝΙΚ. Λοιπὸν δι' αὐτὸ μ' ἐλησμονήσατε.

ΑΙΜ. Βεβαίως. Ἐπιστεύσατε ὅτι ἐν σ' ἀγαπῶ διδόμενον ὡς ἀναφυκτικὸν ποτὸν ἐν τῷ καύματι τοῦ ἀτμοπλοίου δύναται νὰ διαρκέσῃ πέραν τοῦ Ναυπλίου; Χονεύει ἀμέσως καθὼς τὸ παγωτόν.

ΝΙΚ. Τί ἀκούω; Ἀλλὰ σεῖς ὠρκίσθητε;

ΑΙΜ. (γελῶσα). Ἐγώ; Ἀπατάσθε. Δὲν ὠρκίστην, φίλε μου, ἐπταρνίστην.

ΝΙΚ. Πῶς; Ἀλλὰ δύναμαι νὰ σᾶς φέρω μάρτυρας.

ΑΙΜ. Ὅλους τοὺς ἐπιβάτας. Τὸ πιστεύω, διότι ὅλοι ἐγέλασαν.

ΝΙΚ. Ἐγέλασαν ὅταν ἐφίλησα τόσον εὐλαβῶς τὴν χειρὰ σας; Ἐγέλασαν ὅταν διὰ τῶν μαγικῶν ἐκείνων χειλέων σας —

ΑΙΜ. Αὐτῶν λέγε, διότι εἶνε αὐτὰ τὰ ὅποια βλέπετε.

ΝΙΚ. Ἐκείνων δυστυχῶς, διότι βλέπω ὅτι ἤλλαξαν χρῶμα ὡς αἱ χεῖρες ὅταν ἀλλάζουσι χειρόκτια. Ἐγέλασαν, εἶπατε, οἱ ἐπιβάται, ὅταν διὰ τῶν μαγευτικῶν ἐκείνων χειλέων σας μὲ εἶπατε εἰς τὰς Ἀθήνας; Εἶνε φοβερόν; Κυρία Αἰμιλία. Ἐνόμιζα ὅτι θὰ εἶχατε τὴν καρδίαν γλυκυτέραν τοῦ ὀνόματός σας. Ἐνόμιζα ὅτι τόσον αἰδήμονα χεῖλη ποτὲ δὲν θὰ ἤθελον ψευθεῖν, ἐνόμιζα ὅτι ὁ ἔρωσ σου θὰ διήρκει περισσότερον ἐνὸς ταξειδίου ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Ναύπλιον. . . . Δὲν μὲ ὀμίλεις; Λοιπὸν τὰ ἀρνεῖσαι ὅλα; Τότε δὲν ὑπάρχει πίστις εἰς τὰς γυναῖκας καὶ οὐ καταδικάζεις ἤδη σεαυτήν.

ΑΙΜ. (γελῶσα). Τὸν κύριον Νικόλαον. . . Χά, χά, χά! Τὸν καλὸν Νικόλαον! Χώ,χώ,χώ! Τὸν ἀγαθὸν Νικόλαον! Χέ, χέ, χέ! Κύριέ μου. Ἐπίστευες εἰς ὅσα λέγονται ἐντὸς ἀτμοπλοίου; Εἶσαι πολὺ εὐπιστος, φίλε μου. Εἶπέ μου ἐταξείδευες ἄλλοτε;

ΝΙΚ. Ὄχι. Τοῦτο ἦτο τὸ πρῶτόν μου ταξειδίον.

ΑΙΜ. Τότε, φίλε μου, ἔχεις δίκαιον. Σὲ συγχωρῶ διὰ τὴν εὐπιστίαν σου.

ΝΙΚ. Μὲ αὐτὸ θέλετε νὰ εἰπῆτε δηλαδὴ, ὅτι τὰ τοιαῦτα εἶνε συνήθεια εἰς τὰ ταξείδια.

ΑΙΜ. Βεβαιότατα, καλέ μου φίλε. Ἀλλέως πλήττει κανεὶς καὶ ὑποφέρει ἀπὸ ναυτίαν. Εἶπατέ μοι, πῶς ἠθέλατε νὰ μὲ ἰδῆτε; Ὁχράν, μὲ χρῶμα ἀηδὲς ἀποτρέπον ἀπ' ἐμοῦ καὶ τὸ κοινότερον τῶν βλεμμάτων, ἢ τούναντίον μειδιῶσαν καὶ παιδράν,

χαρίεσαν και έρατεινήν καθ' όλον τόν διάπλου, νά όμιλώ, και νά θορυβῶ όμιλοῦσα, έν ᾧ τά κύματα πέριξ ἡμῶν θά έδόμο-
βουν έν τῷ πελάγει μυκώμενα και θά έκροτάλιζον έν τῇ πρώρᾳ
τοῦ σκάφους θραυόμενα; Πῶς θά έπροτιμάτε νά μ' έβλέ-
πατε; Ἢ κύριε, μή εἴσθε τόσο αὐστηρός, ἡ γυνή δέν πρέπει νά
έκθέτη τήν εὐμορφίαν της εἰς τά ταξειδία. Ἐπειτα δέν ἤξεύ-
ρετε πόσον ἀηδιάζω τās κυρίας αίτινες ὑποφέρουν ἀπό ναυτίαν,
νομίζω πῶς εἶνε μέγαيرا περι έμέ, τās όποίας εξέβρασε τό κύμα
έν τῇ ταραχῇ τῆς θυέλλης και αίτινες. . . Ἀληθινά, σεις δέν τās
ἀηδιάζετε; Ἀπ'έναντίας δέ δέν εἶνε ὠραῖον πράγμα, ὠραῖον ὅσον
δύναται καλλιτέχνης νά φαντασθῇ, νά βλέπετε έν τῷ ἀτμοπλοίῳ
μίαν κυρίαν ἀμιλλωμένην πρὸς τήν εὐθυμίαν ὑδραίου ναύτου;

ΝΙΚ. Λοιπὸν καθὼς καταλαμβάνω ἔως ἐδῶ, με μετεχειρί-
σθητε ὡς ἀντιφάρμακον κατὰ τās ναυτίας. Ὠραῖα! Καί σεις
μὲν έπετύχετε τοῦ ποθομένου, διότι δι' αὐτῆς τῆς εὐκολίας
κατωρθώσατε νά ταξειδεύσητε τόσο καλὰ μέχρι Ναυπλίου.
Ἐπεδείξατε μάλιστα διὰ λογαριασμόν μου τόσην ἀταραξίαν
και γαλήνην και εὐθυμίαν έν μέσῳ τῶν ναυτιωσῶν ἄλλων γυ-
ναικῶν. . . Πολὺ ὠρχία! Ἡ ιδέα σας εἶνε λάμπις ἀγγινοίας,
ἀλλὰ δέν μου λέγετε τί νά κάμω ἐγὼ τώρα; Ποῖον ἀντιφάρ-
μακον δύναμαι νά εὔρω κατὰ τοῦ φλογεροῦ τούτου ἔρωτος, ὃν
κατὰ λάθος κατέπια, μή γνωρίζων ὅτι με τόν ἐδίδετε ἵνα
παίξω; Εἶπατέ μοι, κυρία, πῶς δύναμαι νά θεραπευθῶ τώρα;
Σεις εὔρετε τό ἀντιφάρμακον τῆς ναυτίας, ὀδηγήσατέ με νά
εὔρω κ' ἐγὼ τό ἀντιφάρμακον τοῦ ἔρωτος.

ΑΙΜ. Νά ταξειδεύσητε πάλιν, εἶνε τό μόνον ἱατρικόν. Σας
συμβουλεύω νά τό πράξετε.

ΝΙΚ. Ἴνα θεραπευθῶ, ἡ διὰ νά θεραπεύσω καμμίαν ἄλλην;

ΑΙΜ. (ἀποχωροῦσα). Ὅπως θέλετε.

ΝΙΚ. (μετά τινος στιγμας βλακίας). Ἴδου ἱατρός ὅστις εἰς
τās κατὰ τῆς ναυτίας συνταγὰς του ὀρίζει ὡς μέσον θεραπείας
τήν θυσίαν μιᾶς καρδίας, ὡς ἡ καρδία νά ἦτο ρευστόν τι δυ-
νάμενον ν' ἀντικατασταθῇ πάλιν διὰ τῆς τέχνης, ἡ ρίζα φυτρό-
νουςα εἰς τά λειβάδια.

Α. Δ. ΜΩΡΑΪΤΙΔΗΣ.